

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

לפני כבוד השופטת בכירה יעל הניג
התובעת
פלונית
ע"י עו"ד טל ימאיקה מורם

נגד

הנתבעים

1. פלוני
ע"י עו"ד נועם דבוש
2. פלוני
ע"י עו"ד אלון לוריה מטעם הסיוע המשפטי

פסק דין

מותר לפרסום לאחר השמטת שמות הצדדים ופרטים העשויים להביא לזיהויים

1. הנתבעים תקפו את התובעת בביתה, איימו עליה וניסו לשדוד אותה. באותן נסיבות, קיים עמה נתבע 1 יחסי מין בעוד הנתבע 2 ממתין לתורו. הנתבעים הורשעו בניסיון שוד ופיצו את התובעת בסכום של 7,000 ₪ (להלן: **ההליך הפלילי**).

התובעת טוענת שנאנסה ושהפיצוי אינו משקף את מלוא נזקה. מכאן תביעתה לפסיקת פיצויים נוספים.

ההליך הפלילי

2. נגד הנתבעים הוגש כתב אישום המייחס להם ניסיון שוד, עבירה לפי סעיף 403 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: **החוק** או **חוק העונשין**), אינוס, עבירה לפי סעיף 345 (א)(1) בנסיבות סעיף 345 (ב)(5) לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. בהיותם בני 16 ו- 17 שנים, נדון עניינם בבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לנוער (תפ"ח [ת"א] 31049-04-11). (ת/2, נספח 4).

3. לאחר הגשת כתב האישום הושג הסכם להסדר טיעון. ההסכם כלל מחיקת עבירות האינוס והאיומים מכתב האישום ופיצוי המתלוננת. בכתב האישום המתוקן נותרו העובדות הבאות:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

ביום 17.4.11 בשעה 5:00 או בסמוך, הגיעו הנאשמים לדירת המתלוננת. הם הלמו בחוזקה על הדלת והתחזו לשוטרים שהגיעו למקום לצורך חיפוש סמים. המתלוננת פתחה את הדלת והשניים נכנסו פנימה כשהם דוחפים ומפילים אותה.

נאשם 1 אחז בחוזקה בצווארה, סתם את פיה וניסה לחנוק אותה, תוך שהוא מאיים עליה, בכוונה להפחידה, לבל תדבר. נאשם 2 נטל סכין מהמטבח ויחד עם חברו דרש ממנה את כספה. המתלוננת ביקשה מהם לשחרר את אחיזתם ולאפשר לה לנשום, אולם הם איימו עליה כי אם תמשיך לדבר, יעשו שימוש בסכין. מפאת פחדה, הראתה להם היכן נמצא כספה והם נטלו מארנקה 400 ש"ח.

לאחר מכן הרימו אותה למיטתה ואיימו עליה לבל תזוז, תוך שהם חוסמים את המעבר מהמיטה באמצעות מוט ברזל. בהמשך ביצעו חיפוש בדירה ולקחו ממעילה של המתלוננת 1,000 ₪ נוספים.

בשלב זה השכיבו את המתלוננת במיטתה. נאשם 1 קיים עמה יחסי מין בעוד נאשם 2 עומד מנגד, שם קונדום על איבר מינו וממתין שנאשם 1 יסיים את מעשיו ויאפשר לו להחליפו.

המשטרה שהוזעקה, הגיעה לדירה, ומפאת חששם הכניסו הנאשמים את הכספים שנטלו למגירה.

כתוצאה מהאלימות בה נקטו השניים נגרמו למתלוננת סימני חבלה בידיה.

4. הנאשמים הודו והורשעו בניסיון שוד – עבירה לפי סעיף 403 לחוק העונשין (להלן: פסק הדין הפלילי).

5. נציגת הפרקליטות התייחסה במסגרת טיעוניה לעונש לתיקון כתב האישום ומסרה שעבירת האינוס נמחקה על דעת המתלוננת. בית המשפט גזר על הנאשמים עונשי מאסר וכן פיצוי המתלוננת לפי הסדר הטיעון בסכום של 7,000 ₪ : 2,000 ₪ - על ידי נאשם 1, ו- 5,000 ₪ - על ידי נאשם 2. גזר הדין ניתן ביום 9.9.12. הפיצוי שולם.

מצבת הראיות, מוסכמות ומחלוקות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

6. התובעת ונתבע 1 העידו כל אחד מטעמו. כמו כן הגישו מוצגים, בהם כתב האישום המקורי, כתב האישום המתוקן, הסכם להסדר טיעון, פרוטוקול וגזר דין, הודעת התובעת במשטרה (נ/2) ודוח פעולה שכתב אחד השוטרים שהוזעקו למקום.

7. נתבע 2 לא העיד.

8. הצדדים מקבלים את ממצאי ומסקנות פסק הדין הפלילי. המחלוקת היא בשאלה - האם הנתבעים גם אנסו את התובעת באותן נסיבות.

9. התובעת עסקה בזנות בזמנים הרלוונטיים לתביעה. המחלוקת היא בשאלה - אם במסגרת עיסוקה, קיימה בעבר יחסי מין עם נתבע 2. אם כן, האם יש בכך להשליך על היקף הנזק.

10. מחלוקות נוספות עניינן בחישוב הנזק וכן בשאלה - האם יש לפסוק פיצוי עונשי.

האחריות

האם התובעת נאנסה?

11. התובעת אימצה את הגדרת האונס בנורמה הפלילית. סעיף 345 לחוק העונשין קובע כך:

(א) הבועל אשה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית;

....

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), דין האונס - מאסר עשרים שנים אם האינוס נעשה

באחת מנסיבות אלה:

....

(5) בנוכחות אחר או אחרים שחברו יחד עמו לביצוע האינוס בידי אחד או אחדים

מהם.

(ג) בסימן זה -

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

"בוועל" - המחזיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה;

12. המחלוקת נסבה על היסוד העובדתי בעבירה.

העדויות

13. **התובעת הצהירה** (ת/1) שהנתבעים סחבו אותה ביחד למיטתה, איימו עליה לבל תזוז, חסמו את המעבר מהמיטה באמצעות מוט ברזל ולא היה לה איך לברוח, כי הדירה היא דירת חדר קטנה. לאחר שהשכיבו אותה במיטתה, נתבע 1 החזיר את איבר מינו אל תוך גופה בניגוד לרצונה ונתבע 2 עמד ליד המיטה, צפה מהצד, שם קונדום על איבר מינו וממתין שנתבע 1 יסיים ויאפשר לו להחליפו. במהלך כול האירוע ביקשה וצעקה שיעזבו אותה, בכתה עד שלא היה לה כוח ופחדה נורא שיפגעו בה עוד יותר. השכנה מלמעלה שמעה את הצעקות והזעיקה את המשטרה.

בתצהירה המשלים (ת/2) התייחסה לדברי הפרקליטה והצהירה שלא נתנה הסכמה או אישור להסדר הטיעון ושלא נתנה הסכמה לכך שלא נאנסה. עוד הצהירה כי אינה זוכרת שאמרה במשטרה "שזה לא אונס" ובכל מקרה לא הסכימה לקיום יחסי מין.

14. **בהודעתה במשטרה** מסרה בין היתר: "אני לא חושבת שהיה כאן אונס הם רצו לשכב איתי אבל אני לא אמרתי לא אבל גם לא אמרתי כן, אבל שהבחור עם הבגדים השחורים רצה להכניס לי מאחורה, לשכב איתי, אני התנגדתי אז הוא אמר בסדר. אז אין כאן אונס החלטתי שאין כאן אונס." (ש' 4 – 6); היא מקיימת יחסי מין תמורת כסף (ש' 7 – 57); נתבע 2 הגיע אליה חודשיים לפני האירוע במטרה לקיים יחסי מין, אך כאשר הייתה במקלחת, גנב את ארנקה והלך (ש' 60 – 68). החוקר שאל אותה אם כאשר היו בדירה, הסכימה שיקיימו אתה יחסי מין, ותשובתה: "למה לא, אבל אין לי בעיה עם זה, הם רצו לשכב אז בסדר, אני לא הייתה לי ברירה ושכבתי עם הבחור עם הבגדים השחורים, אבל הוא לא הצליח לעשות משהו אבל לא נראה לי שהייתה חדירה, לא הספיק לעשות כלום ... אין כאן אונס אני לא רוצה שיאשימו אותם באונס." (ש' 73 – 77).

15. **בחקירתה הנגדית** הכחישה שעסקה בזנות (עמ' 17 ש' 9 – 11). כאשר עומתה עם דבריה במשטרה על היעדר חדירה, השיבה שנחקרה ארבע שעות לאחר האירוע, לא הייתה מרוכזת, חקירתה נמשכה ארבע שעות (עמ' 18 ש' 5 – 16), היא פחדה שיהרגו אותה, שיציקו לה ושיגיעו אליה (שם, ש' 25 – 26). לשאלה אם אמרה לפרקליטות שלא היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

אונס, השיבה שאינה זוכרת שאמרה דבר כזה (שם, ש' 18 – 22) ולא זכור לה שתיקון כתב האישום היה על דעתה (שם, ש' 31).

16. **נתבע 1** הקדיש את תצהירו לנושאים שונים, ציטט מדברי הפרקליטה בהליך הפלילי ומהודעת התובעת במשטרה והביע את דעתו בסוגיות משפטיות. אולם הוא לא מסר את גרסתו לאירוע ו"שתק" ביחס לגרסת התובעת בתצהירה. בפרק בנושא "גובה הנזק" ו"אשם תורם", הצהיר שהתובעת ידועה כמי שמספקת שירותי מין לקטינים ושקודם לאירוע, סיפקה לנתבע 2 יחסי מין בתשלום.

17. בחקירתו הנגדית הכחיש שנתבע 2 איים על התובעת בסכין, השיב שאינו זוכר אם צעקה "תעזבו אותי" והכחיש שהתובעת בכתה. לשאלה אם התובעת צעקה בקול רם לא השיב. במקום זאת, ראה לשתף בפרטים חדשים שלא הופיעו בתצהירו: "היינו דקה וחצי במשטרה, המשטרה הייתה בדרך לשם עוד לפני שנכנסו לדירה. תשאלו למה? כי השכנה שמעה שדפקנו בדלת והזמינה את המשטרה. נכנסנו לדקה וחצי. אני לא חדרתי אליה ולא היה שום אינוס." (עמ' 28 ש' 18 – 27).

ממצאים עובדתיים

18. כידוע, סבירות התנהגותה של קורבן עבירות מין נבחנת על רקע עולמה הפנימי תוך התייחסות לנתונה ולנסיבותיה (ע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2011)). בבחינת מהימנות גרסתה, יכול בית המשפט להסתפק ב"גרעין האמת", לעיתים ב"גרעין הקשה" בלבד ולעיתים לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד גרסתה חרף אי – אמירת אמת מצדה (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (2013)).

19. האם התקיימו יחסי המין בהסכמה חופשית של התובעת?

במישור המהותי – נורמטיבי נפסק כי "לצורך התגבשותה של עבירת האונס, על יחסי האישות להתקיים "שלא בהסכמתה החופשית" של האישה. המבחן אינו שלילי – "אי התנגדות", אלא חיובי – "הסכמה". ועוד – לא כל הסכמה, אלא הסכמה חופשית." (ע"פ 132/10 גטו טוואצאו נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2011)). כמובן שיש לבחון כל מקרה בנסיבותיו הקונקרטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

20. בענייננו, איני מוצאת סתירה בין הודעת התובעת במשטרה לבין עדותה. אדרבא, הודעתה במשטרה מבליטה את חוסר הישע שלה ואת מצוקתה נוכח שני הבחורים האלימים שתקפו אותה בדירתה, ובלשונה: "הם רצו ... אני לא הייתה לי ברירה". העובדה שלא הביעה התנגדות מילולית, ובלשונה: "לא אמרתי לא אבל לא אמרתי כן" אינה מלמדת על הסכמה חופשית (או הסכמה בכלל). דעתה לגבי המצב הנורמטיבי ("החלטתי שאין כאן אונס") ובקשתה שלא יאשימו את הנתבעים באונס אינן בעלות משמעות ראייתית כלשהי.

כתב האישום המתוקן, על ה"יש" ובמיוחד על ה"אין" שבו, מחזק את עדותה. האמנם במהלך אירוע האלים הכולל ניסיון חניקה, איומים בסכין, השכבתה במיטה תוך חסימתה ותוך איומים, נוצרה לפתע בועה סטרילית, מנותקת מאלימות ובתוכה התקיימו, הפלא ופלא ובהסכמה חופשית, יחסי מין עם אחד בעוד השני ממתין לתורו? כתב האישום המתוקן אינו משיב על שאלה זו. השופטים בהליך הפלילי כבולים בגזר הדין לכתב האישום המתוקן, אך שקלו לחומרה את המשך האלימות והתנהגות הפסולה כלפי המתלוננת, החל בהרמתה למיטה והמשך בקיום יחסי המין (עמ' 8). השוטר שהגיע למקום, כתב בדוח הפעולה שהשוטרים הוזעקו על ידי שכנה שחששה לחיי התובעת כי שמעה ממנה צעקות. כאשר עמד ליד הדלת, אכן שמע צעקות של בחורה שאומרת "תעזבו אותי בשקט די תעזבו אותי" (ת/1, נספח 5). לא ניתן להתעלם מ"שתיקת" נתבע 1 בתצהירו ומ"שתיקתו" הרועמת של נתבע 2 שנמנע ממתן עדות. במכלול הראיות שהובאו בפניי, איני מתקשה לקבוע שיחסי המין נכפו על התובעת ומכל מקום, הסכמה חופשית לא הייתה כאן.

21. האם התקיים יסוד החדירה?

כאן התגלעה סתירה בין הודעת התובעת במשטרה לבין עדותה. התובעת הסבירה שהכחישה במשטרה את החדירה עקב לחץ, חוסר ריכוז ומתח וכן בשל חשש לחייה ולשלומה בעתיד. הסברה מתיישב עם נסיבות חייה, חשופה בשולי החברה.

התובעת עסקה בזנות במועדים הרלוונטיים, כפי שהעידה במשטרה. למרות שידעה כי הודעתה במשטרה הוגשה זה מכבר לבית המשפט, הכחישה זאת בעדותה. זוהי דוגמא לאמירת אי-אמת בנקודה שאינה קרובה לגרעין המחלוקת. אוסיף כי ההכחשה אינה מעידה על תחכום בלשון המעטה. מכל מקום, קיימות די ראיות התומכות בעדותה ומחזקות את מהימנותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

חיזוק משמעותי לעדותה מתקבל משתיקת נתבע 1 בתצהירו. בחקירתו הנגדית מסר תשובות מתחמקות, והכחיש לראשונה שהייתה חדירה. עדותו בכלל כמו גם כבישת גרסתו לא הרשימו. העדפתי את עדות התובעת.

22. תיקון כתב האישום – האם על דעת התובעת?

דברי הפרקליטה בהליך הפלילי היוו כבר אז עדות שמועה. הפרקליטה או נציג אחר מהפרקליטות, לא זומנו לעדות. התובעת העידה כי לא זכור לה שהתיקון נעשה על דעתה. בכך אין להוכיח את ההיפך. גם אם ארחיק ואניח (הנחה בלבד) שהתיקון נעשה על דעת התובעת, הרי השלמה ואפילו הסכמה לתיקון, אינן מהווה בנסיבות הקונקרטיות הודאה בכך שהתובעת לא נאנסה.

23. האם התובעת סיפקה יחסי מין לקטינים, ובכללם לתובע 2?

הטענה לפיה התובעת ידועה כמי שסיפקה יחסי מין לקטינים, הועלתה כסברה גרידא על ידי נתבע 1. הטענה שסיפקה יחסי מין לתובע 2 אינה מבוססת על ידיעתו האישית ואילו נתבע 2 כלל לא העיד. מדובר בטענת סרק. בכך נשמט הבסיס לתזה של נתבע 1 בדבר הסתכנות מרצון ואשם תורם. אסתפק בהערה שהתזה הייתה נדחית בכל מקרה, בהיעדר בסיס משפטי.

24. לסיכום פרק זה – התובעת הוכיחה שהנתבעים אנסו אותה בצוותא. אעיר כי קיום יחסי מין ללא הצלחה בחדירה (כפי שהעידה במשטרה) ביחד עם היעדר הסכמתה החופשית, היה עולה כדי ניסיון אינוס (ע"פ 5447/93 סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2), 183, 189), עבירה חמורה כשלעצמה.

25. בכל מקרה, הנתבעים תקפו את התובעת בצוותא חדא, ומעשיהם מהווים עוולה לפי סעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

הנזק

26. התובעת צירפה לתצהירה מכתב פסיכיאטרית ד"ר קולסקי מיום 13.7.16. במכתב מתועד מפגש אחד עם התובעת, רישום תלונותיה והערכה כי לקתה בתסמונת ופוסט טראומטית חלקית כתוצאה מהתקיפה. המכתב אינו מתיימר להוות חוות דעת ואף לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

הערכה מושכלת, שכן אינו מבוסס על בדיקת נתונים, ואף אינו נדרש לעברה ולקורות חייה של התובעת לפני התקיפה ולאחריה.

עובר לשיבת ההוכחות ביקשה להגיש תיעוד של שבעה ביקורים אצל פסיכולוגית, בשנים 2017 – 2019. נתבע 1 התנגד לאור העיתוי. התובעת לא סיפקה הסבר לעיתוי והבקשה נדחת.

בהיעדר חוות דעת, אין בידי התובעת להוכיח כי לקחה בעקבות התקיפה בנכות נפשית זמנית או צמיתה. אף אין בידיה להוכיח כי נזקקה או תיזקק לטיפול נפשיים בעקבות התקיפה.

27. **נזק ממוני** - התובעת טענה כי נגרמו וייגרמו לה הפסדי השתכרות וכן הוצאות עבור טיפולים נפשיים כתוצאה ממצבה הנפשי בעקבות התקיפה. טענות אלו אינן מבוססות ונדחות. נוכח מסקנתי, איני נזקקת לחישובים שנערכו בסיכומים.

28. **נזק לא ממוני** – התובעת מבקשת לפסוק פיצוי עבור כאב וסבל עקב המעשים עצמם, פיצוי עונשי ופיצוי בגין פגיעה באוטונומיה.

הנתבעים מבקשים, כל אחד והדגשותיו, להתחשב בגילם הצעיר בעת ביצוע המעשים ולהתספק בסכום מידתי. עוד הם מבקשים להימנע מפסיקת פיצוי עונשי משום שההרתעה מושגת והושגה בהליך הפלילי ואין מדובר במקרה חריג.

29. לאחר עיון ושקילה, החלטתי לפסוק לתובעת פיצוי בסך **180,000 ₪**.

הבאתי בחשבון את התנהגותם הברוטאלית של הנתבעים והשתלטותם על גופה של התובעת. מדובר בנערים שאינם קטני – קטנים, בעלי כוח פיזי, וודאי כשהם פועלים בצוותא. העובדה שהפעילו את כוחם כדי לנצל את חולשתה של התובעת כאישה בזנות וכאישה המתגוררת לבדה, חשופה וללא הגנה, אינה מזכה אותם בהתחשבות. העובדה שהתובעת עסקה בזנות אינה גורעת מזכותה לשלמות הגוף, לחירות ולכבוד ככל האדם.

הבאתי בחשבון את האימה, הכאב והסבל הגופניים והרגשיים שחוותה התובעת בהיותה נתונה לחסדי הנתבעים, נתונה לתקיפות ולאימונים שהלכו והחריפו עד לאינוס עצמו. מאידך, סבלה הסתיים תוך זמן קצר, לא הותיר נזק גופני, נכות נפשית או פגיעה רגשית שהותירה את רישומה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

התובעת הפנתה לת"א (חי') 209/05 **פלונית נ' אבי מזרחי** (2008) נפסק פיצוי בסך 1,000,000 ₪ לקורבן עבירת מין, למרות שלא הוכיחה נכות. התובעת באותו מקרה הייתה קורבן לאונס קבוצתי שחזר על עצמו במשך מספר ימים, נגרם לה נזק גופני משמעותי ובהמשך הגיעה למצב נפשי קשה, אשר הוכח באמצעות חוות דעת פסיכולוג. הסכום כלל רכיב של פיצוי עונשי, לאחר שנקבע כי מדובר במקרה חריג.

בת"א (מח - ח') 854/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2009) נפסק פיצוי בסך 500,000 ₪ לכל אחת מקורבנות של עבירות מין. פסק הדין אושר בע"א 8195/09 **פלוני ז"ל נ' פלונית** (2015). הקורבנות באותו מקרה היו נערה צעירה ואחותה הקטינה שנפגעו פעמים רבות על ידי בן זוגה של אמן.

אשר לפיצויים עונשיים, הפסיקה מכירה באפשרות להטיל פיצויים עונשיים, אך במקרים חריגים בלבד. בת"א (מח - ת"א) 2191/02 **אלמונית נ' פלוני** (2006) הוטלו פיצויים עונשיים על אדם שהורשע בעבירות של סחר בנשים, בנוסף לפיצויים "רגילים" ובסכומים גבוהים. דומה שחומרת המעשים השפיעה על הנכונות להכיר בעוצמת הנזק כמו גם בצורך להרתיע באמצעות פיצוי עונשי.

בהיעדר חריגות יוצאת דופן, לא נוטים לפסוק פיצוי עונשי. ועם זאת, הפיצויים לקורבנות של עבירות מין בגין נזק לא ממוני, מגיעים לסכומים גבוהים יחסית, גם ללא רכיב עונשי. ביטוי לכך ניתן למצוא בסעיף 6 (ב) בחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (עד 120,000 ₪ ללא הוכחת נזק).

במקרה שהתברר לפניי בעבר, נאנסה אישה בזנות על ידי לקוח. בחלוף הזמן נחלצה מחייה השוליים ושבה לתפקוד נורמטיבי. העמדתי את הפיצוי בגין הנזק הלא ממוני על 120,000 ₪ (ת"א (ת"א) 19565-06-11 **פלונית נ' זוהר** (2013)).

בחלוף השנים, וגם תוך השוואה לפיצוי האפשרי בגין הטרדה מינית גרידא, סבורני שיש להעלות את רף הפיצוי. בהתחשב בנתונים הקונרקטיים אשר הבאתי לעיל, מצאתי להעמיד את הסכום על 180,000 ₪.

30. מהסכום לעיל יש לנכות 7,740 ₪, הפיצוי ששולם לתובעת על פי גזר הדין (7,000 ₪ משוערכים מיום 9.9.12).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36704-09-16

31. לפני סיום, הנתבעים כיום בגירים ופרסום שמותיהם ופרטיהם נתון לשיקול דעת בית המשפט (בש"פ 2794/00 אלוני ובן איבגי נ' מדינת ישראל (2000)). נתבע 1 לא היה מעורב בפלילים מאז נגזר דינו ואילו נתבע 2 הורשע בגניבת קטנוע בשנת 2015. האינטרס השיקומי של נתבע 1 ברור. נוכח טיב העבירה בה הורשע נתבע 2, גובר האינטרס השיקומי בעניינו. לפיכך - אוסרת על פרסום שמות הנתבעים ופרטים העשויים להביא לזיהוים.

סוף דבר

הנתבעים ישלמו לתובעת יחד ולחוד :

א. 172,260 ₪.

ב. שכר טרחת עו"ד בסך 40,309 ₪ וכן אגרת משפט.

ניתן היום, ו' תמוז תש"פ, 28 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

יעל הניג, שופטת בכירה

פסק הדין נחתם היום בשנית לאחר עדכון רמת חסיון בתיק.

ניתן היום, ו' תמוז תש"פ, 28 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

חתימה